

[Bækgaard.]

motiveret afslaget med, at det ikke alene har betydning, hvor meget eller lidt gårdens avling afkaster, men også at avlingen giver en indtægt for fællesfonden.

„Dette forhold kan lidt mere klart udtrykkes således, at det koster sognet i reel udgift 6 000 kr. at lade præstegårdsavlingen yde 3 000 kr. til fællesfonden.“

Til sidst vil jeg gerne gøre et skriftemål, da den højtærede minister må være den rette at gøre det for. Omkring 1946 købte jeg et engareal. Umiddelbart efter overtog jeg brugen af et meget lille jordstykke tilhørende menighedsrådet; det ligger tæt op ad det købte areal. Den forrige bruger af jorden, altså præstegårdsjorden, plejede at give 25 øre årlig i leje af den. Da jeg henvendte mig til menighedsrådsformanden — han var ganske vist nyvalgt — mente han ikke, at menighedsrådet ejede det jordstykke, og ville ikke modtage pengene. Jeg har altså nu skyldt jordleje i 16 år, og jeg beder den højtærede minister oplyse mig om, hvordan jeg kan komme ud af min gæld.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Når det ærede medlem lider af den vrangforestilling at han skal aflægge skriftemål til mig, tror jeg, det må bero på manglende eftertanke med hensyn til vor kirkelige efterfatning. Jeg vil med hensyn til skriftemål henvise ham til hans sognepræst, der kan oplyse om reglerne og ad normal vej indsende sagen til mig; så skal jeg tage mig af den del af den, som vedrører kirkeministeriet.

I øvrigt har jeg set i pressen, at man i anledning af det rejste spørgsmål taler om, at kirkeministeriet eller folkekirken lægger sig hindrende i vejen for en naturlig udvikling rundt omkring i landet. Det er fra kirkeministeriets side set absolut fejlagtigt. Det er tværtimod sådan, at hvor der skal bygges skoler, hvor der skal anlægges fodboldbaner o. s. v. o. s. v., kaster man øjnene på præstegårdsjorden. Der, hvor det må skønnes rimeligt, er vi selvfølgelig villige til at afhænde jorden. Men rent principielt er det sådan, at den jord, der er afgivet fra den kirkelige besiddelse på jordrentevilkår, jo kun giver en nettoindtægt.

Det ærede medlem har spurgt, om præste-

gårdsafgifterne, jordrente m. m., kan dække de udgifter, der er forbundet med disse besiddelser. Det er sådan, at ejeren af en jordrenteparcel i økonomisk henseende udøver en ejers fulde rådighed over ejendommen; men ejendommen er frasolgt præstegården uden erlæggelse af en købesum. I stedet for betaler ejeren en halvårlig ydelse, som indgår i den lokale præstelønningskasse til delvis dækning af præstens lønning. Der kan ikke være tale om nogen udgift for præstelønningskassen eller andre kirkelige kasser i den anledning.

Men ved præstegårdens udstykning, som skete i 1919, blev der som regel en stamparcel tilbage, og den bortforpagtes normalt på de vilkår, at forpagteren betaler en forpagtningsafgift og desuden vedligeholder bygninger og betaler skatter og forsikringer. Også i disse tilfælde vil der altså normalt kun være tale om en indtægt. Hovedparten af det såkaldte tilsvær tilfalder præsteembedernes fællesfond og anvendes til delvis dækning af præstelønninger. En mindre del, nemlig forskellen mellem forpagtningsafgiften og tilsværet til fællesfonden, beholder menighedsrådet og kan anvende det f. eks. til vedligeholdelse af præsteboliger og lignende.

Uden for København og Frederiksberg dækkes præsternes lønning til dels gennem landskirkeskatten, der lignes på alle medlemmer af folkekirken. Jo større indtægt kirken har af præstegårde og jordrenteparceller m. m., des mindre behøver man at ligne i landskirkeskat.

Jeg har imidlertid på fornemmelsen — det fremgik også af det detaljerede spørgsmål — at det ærede medlem hr. Bækgaard især interesserer sig for de situationer, der opstår, når der bevilges betydelige beløb i tilskud til istandsættelse og især til nyopførelse af bygninger ved præstegårde. I en lov af 1958 om folkekirkenes lønningsvæsen § 63, stk. 6, er der hjemmel for, at der kan ydes sådanne tilskud af præsteembedernes fællesfond. Det er indlysende, at det i den situation meget let kan forekomme, at præstegården i en længere årrække bliver et underskudsforetagende for det, som det ærede medlem kalder „stiftskassen“ — den rette betegnelse er præsteembedernes fællesfond. Men der er jo sådan set ikke noget mærkeligt i det. Når fællesfonden re-